

ban, míg a többi községekben már a mult század második felében és a világháború előtti években megszakadozott a hagyomány továbbélésének fonala. Dallamaival és énekszövegeivel hiába igyekezett beleilleszkedni a katolikus egyház keretébe, a papság, néhol a világi hatóság is, könyörtelenül lesújtott: üldözte, majd végképp megszüntette azt a hagyományt, amely Keresztelő Szent János születésnapjához fűződött és amelyet az egyház éppen Krisztus szavaival magyarázott, amikor azt mondta, hogy „Ő égő és világító szövetnek volt, ti pedig egy időre gyönyörködni akartatok az ő világosságában“.

Budapest.

Manga János.

Kresznerics Ferenc filológiai anekdotáiból.

Kresznerics Ferenc sági plébános (1766—1832) korának jeles magyar nyelvtudósa volt. Kávé mellé a tisztességes anekdotát is szerette s nem egyet bele is írt jegyző-könyvecskéjébe. „Philologyiai“-nak nevezi egy helyt efféle apróságait. Igaza is van; ezért közlök belőlük egynéhányat a Nép és Nyelvben. Kresznericsnek azok az írásai, melyekből a következőket vettem, az Akadémia kézírattárában vannak ilyen címmel: „Philologyiai Gondolatok“ és „Emlékezet segítségé“.

*

Berhida Veszprém vármegyei helység. Annak a nótáriusa hajdan Első Leopold levelet igen bötű szerint fordította:

Nos Leopoldus Dei Gratia Romanorum Imperator semper Augustus = „Mi Oroszlánypoldus Isten kegyelméből rómaiak császára, mindenkor kisasszony-hava“.

Ez valóságos történet, hallám 4. Apr. 1806.

Phil. Gond. 17.

*

Bíró Mártonnak, veszprémi püspöknek, voltak három kemény tisztjei: Árpási, Répási, Jelenfi Pál. Bíró Márton szerzette a Szent Háromság olvasóját, énekjeit. Mellyben ez is van:

„Három súlyos csapás gyakran mi reánk száll:
Éhség, had és döghalál“.

Ezt az éneket a megkeseredett jobbágyok gyakran így énekeltek:

„Három súlyos csapás gyakran mi reánk száll:
Árpási, Répási és Jelenfi Pál“.

Phil. Gond. 17.

Hanc historiam a multus jam audivi narrari.

(Folyt. köv.)

Mészöly Gedeon.